

Tanec na sopke. Ako ukončiť ukrajinsko-ruskú vojnu?

- editor007 | 24. května 2024

UKRAJINA / RUSKO: Žiaľ, môžeme sa domnievať, že odpoveď na titulnú otázku nepozná nikto a čo je horšie, niektorí to ani nechcú.

Ako už vieme, hneď v prvých týždňoch tohto konfliktu sa objavili nápady, ako ho ukončiť, zdieľané v Moskve av niektorých kruhoch aj v Kyjeve. Napriek tomu bola táto nádej rýchlo uhasená Borisom Johnsonom a priamym tlakom zo strany Spojeného kráľovstva a USA, ktoré nielenže nemali záujem o mier, ale boli jasne odhodlané pokračovať vo vojne za akúkoľvek (ukrajinskú) cenu, takže kyjevská vláda bola nakoniec nútená nasledovať.

Kto nechce mier?

Výsledkom je, že čoraz viac západných pozorovateľov sa zamýšľa nad zjavným paradoxom západnej angažovanosti na Ukrajine, poukazujúc na to, že pre Kyjev rozhodne nestačí prevziať strategickú iniciatívu, nieto ešte dosiahnuť víťazný prielom, ale dokonale to zapadá do scenára o udržiavaní dlhotrvajúceho konfliktu, akým bola vojna medzi Iránom a Irakom v 80. rokoch 20. storočia, ktorá bola pokrytá televíznymi správami niekde medzi výstavou miestnych traktorov, športom a predpoveďou počasia.

Títo analytici, ktorí nedokážu pochopiť západnú stratégiu, opakujú chybu, ktorú by možno podobne zacyklení systémoví historici rozpoznali. Dvojité predpoklad, že Západ očakáva ukrajinské víťazstvo a že chce mier, je chybou. Ak USA a Spojené kráľovstvo skutočne chceli mier, potom:

- a) nevedli by vojnu,
- b) by umožnili ukrajinsko-ruské prímerie už na jar/leto 2022.

Keď sa nič také nestalo, ciele musia byť iné. Tento predpoklad dáva oveľa väčší zmysel, ako trvať na tom, že všetci v západných hlavných mestách zrazu stratili kontakt s realitou.

Historici by si to mali spájať s vypuknutím Veľkej vojny. Množstvo bádateľov dodnes nevie pochopiť, ako je možné, že taká skúsená diplomacia, ako je anglická, nezachránila mier, hoci to mohla urobiť jedným telegramom do Berlína (o ktorý mimochodom žiadali Francúzi). Ministerstvo zahraničných vecí však nič také neurobilo a vedci sa stále snažia pochopiť dôvody takéhoto *omylu*, namiesto toho, aby prijali jasné vysvetlenie, že nešlo o omyl, ale o zámernú akciu zameranú na eskaláciu a šírenie európskeho a následne globálneho konfliktu.

Aký koniec vojny?

Nie, viac ako dva roky po vypuknutí nie sme o nič bližšie k mieru, pretože to nie je cieľ tejto vojny, ktorý predpokladali jej páchatelia, teda Spojené štáty americké, Spojené kráľovstvo a NATO.

Má však druhá strana, teda Rusko, víziu ukončenia konfliktu?

Ukrajinu môžeme v týchto úvahách vynechať, pretože na rozdiel od zdania nejde o entitu, ale len o miesto konfliktu, bez akejkoľvek rozhodovacej právomoci. Predpoklad, že Ukrajinci majú takú moc, alebo ju aspoň môžu získať späť, bol primárnou ruskou chybou pri plánovaní pôvodných vojnových cieľov založených na presvedčení, že ak Kyjev poriadne zatrasie, pažraví oligarchovia ho nechajú po svojom a neutralizáciu a denacifikáciu uznajú samotní Ukrajinci ako splnenie ich životných záujmov.

Z dnešného pohľadu pôsobí takýto plán trápne naivne, no všetko nasvedčuje tomu, že presne takto vyzeral pôvodný ruský nápad na rýchlu vojnu bez mimoriadnych vojenských dôsledkov.

Tento plán zlyhal, pretože ruské tankové motory nedokázali dobyť Kyjev, keď mali takúto príležitosť, a nakoniec bol zmietnutý zo stola s neúspechom istanbulských rusko-ukrajinských rokovaní. Ostáva však otázka, čo ďalej, na ktorú nikto nevie dať rozumnú odpoveď.

Trochu to pripomína situáciu s COVID-19, keď sa nikdy nepoložila jediná rozumná otázka: aký stav by sa považoval za definitívny koniec, koľko „nakazených“ ľudí by tam malo byť a aké percento populácie by malo byť zaočkované, skrátka, čo sa musí stať, aby sme prestali trápiť ľudí a ničiť ekonomiku? Dva roky sme to nevedeli a nakoniec sme sa to nikdy nedozvedeli, pretože Putin zastrelil COVID-19 z tanku, čo zrejme nebolo vopred naplánované, keď sa pandemický cirkus začal a bude trvať dva roky.

Podobne dnes nevieme nič: aké by malo byť víťazstvo Kyjeva? Vieme len to, že nedochádza k podpáleniu Moskvy, nedobytíu Donbasu, ovládnutiu Krymu, tak čo: zaplátať front, ktorý nie je až tak rozbitý Rusmi, ale opustený dezertujúcimi ukrajinskými jednotkami?

Okrem toho, ani Rusi asi nevedia, ako a kde to skončí: na plnej čiare Dnepra? Na linke Dneper, ale s Odesou? Na prevrate v Kyjeve, na ceste k rieke Zbruch (pred rokom 1939 hranica medzi ZSSR a Poľskom), alebo možno k rieke Bug (súčasná ukrajinsko-poľská hranica)?

A čo ďalej, odkiaľ sa berie myšlienka, že niekde za riekou je mier, keďže po tak dlhom čase tu nie je žiadny iný ríšsky kancelár, ktorý by vztýčil transparent so slovami: „*Dobre, urobili sme, čo sme potrebovali, je čas ísť domov!*“?

Tanec na sopke

Ak sa obe strany (teda opäť Západ a Rusko) neprepracovali k známej stratégii šteklenej hry, ktorá sa zmenila na možnosť, kto sa skôr unaví a má väčší potenciál, teda na scenár, ktorý sa najviac približuje tomu známemu, zo západného frontu Veľkej vojny. Potom na nasledujúcich dedinách na Ukrajine, do ktorých Rusi po ukrajinskej dezercii vstúpia, nezáleží, pretože na Ukrajine, v Poľsku a Rumunsku je takmer tolko dedín, koľko je brancov v Rusku, takže to všetko môže trvať veľmi dlho.

Táto vojna bude trvať alebo sa plynule zmení na ďalšiu. Súčasná kríza môže byť hlbšia a dlhšia ako predchádzajúca. A my stále tancujeme na sopke, oklamaní zdanie malej kvázi stabilizácie.

AUTOR: Konrad Rekas

Překlad: SKS

[ZDROJ](#)